

PHÁ DỠ BÀN THỜ THẦN BA ANH!

Kinh thánh: Các quan xét 6:25-40

“**25** Trong cũng một đêm ấy, Đức Giê-hô-va phán cùng Ghê-đê-ôn rằng: Hãy bắt con bò đực tơ của cha ngươi, và một con bò đực thứ nhì bảy tuổi, rồi phá dỡ bàn thờ thần Ba-anh tại nhà cha ngươi, và đánh hạ hình tượng A-sê-ra ở trên đó. **26** Đoạn, tại nơi chót hòn đá này, ngươi sẽ lập một bàn thờ cho Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi, và sắp đặt mọi việc; rồi hãy bắt con bò đực thứ nhì, dâng làm của lễ thiêu với gỗ hình tượng A-sê-ra mà ngươi đã đánh hạ. **27** Ghê-đê-ôn chọn lấy mười người trong bọn đầy tớ mình, và làm theo điều Đức Giê-hô-va đã phán dặn; và vì người sợ nhà cha mình cùng kẻ trong thành, nên không dám làm theo lệnh ấy ban ngày, bèn làm ban đêm. **28** Sớm mai, khi dân trong thành thức dậy, thấy bàn thờ của thần Ba-anh đã bị phá dỡ, hình tượng A-sê-ra ở trên bị đánh hạ, và con bò đực thứ nhì đã dâng làm của lễ thiêu trên bàn thờ mới lập đó. **29** Chúng hỏi nhau rằng: Ai làm điều đó? Đoạn, hỏi thăm và tra xét. Có người nói cùng chúng nó rằng: Ấy là Ghê-đê-ôn, con trai Giô-ách, đã làm điều đó. **30** Dân trong thành bèn nói cùng Giô-ách rằng: Hãy biểu con ngươi ra, nó phải chết, vì nó đã phá dỡ bàn thờ thần Ba-anh, và đánh hạ hình tượng A-sê-ra ở trên. **31** Giô-ách đáp với những kẻ đầy nghịch cùng mình rằng: Các ngươi há có ý binh vực Ba-anh sao? Há có phải các ngươi muốn tiếp cứu nó ư? Ai theo phe của Ba-anh sẽ bị xử tử kể từ sáng ngày nay. Nếu hấn là chúa, thì chính hấn hãy tranh luận lấy chớ, bởi vì người ta đã phá dỡ bàn thờ của hấn. **32** Vậy, trong ngày đó người ta gọi Ghê-đê-ôn là Giê-ru-ba-anh mà rằng: Ba-anh phải tranh luận cùng người, vì Ghê-đê-ôn có phá dỡ bàn thờ của hấn! **33** Hết thấy dân Ma-đi-an, dân A-ma-léc, và người phương Đông đều hiệp lại, đi ngang qua sông Giô-đanh, và đóng trại tại trũng Gít-rê-ên. **34** Thần của Đức Giê-hô-va cảm hóa Ghê-đê-ôn; người thổi kèn, các người A-bi-ê-xê-rít bèn hiệp lại đứng theo người. **35** Người cũng sai sứ giả đi khắp Ma-na-se; người Ma-na-se bèn nhóm hiệp đứng theo người. Đoạn, người sai sứ giả đến chi phái A-se, Sa-bu-lôn và Nép-ta-li; họ cũng đi lên mà hiệp với người nữa. **36** Ghê-đê-ôn thưa cùng Đức Chúa Trời rằng: Nếu Chúa muốn dùng tay tôi giải cứu Y-sơ-ra-ên, y như lời Chúa đã phán, **37** thì tôi sẽ để một lốt chiên trong sân đập lúa; nếu sương chỉ đọng trên lốt chiên, còn đất lại khô ráo, thì tôi sẽ nhận biết Chúa dùng tay tôi giải cứu Y-sơ-ra-ên, y như Chúa đã hứa vậy. **38** Việc bèn xảy ra như vậy: ngày mai Ghê-đê-ôn dậy sớm, ép vắt lốt chiên, thì sương chảy ra đầy một chén nước. **39** Ghê-đê-ôn lại thưa cùng Đức Chúa Trời rằng: Xin con thanh nộ Chúa chớ nổi phùng cùng tôi, tôi chỉ sẽ nói lần này thôi. Xin Chúa để tôi làm thử với lốt chiên chỉ một lần này mà thôi: Xin cho một mình lốt chiên phải khô, còn sương lại đọng khắp trên đất. **40** Trong đêm đó, Đức Chúa Trời bèn làm như vậy; chỉ một mình lốt chiên thì khô, còn khắp trên đất lại bị sương phủ.”

Gợi ý bài học: Niềm vui vì được Đức Chúa Trời bảo đảm rằng mình sẽ không chết chưa kịp lắng xuống, ngay trong đêm ấy, Ghê-đê-ôn nhận được một mệnh lệnh đầy thử thách. Đức Chúa Trời phán ông phải phá bỏ bàn thờ Ba-anh của cha mình, đốn hạ tượng A-sê-ra bên cạnh, rồi lập một bàn thờ mới cho Đức Giê-hô-va. Sau đó, dâng con bò đực

làm của lễ thiêu, dùng chính gỗ của tượng A-sê-ra đã bị đốn làm củi. Đó không phải là một công việc đơn giản. Gia đình Ghê-đê-ôn và cả thành đều chìm sâu trong sự thờ thần Ba-anh và A-sê-ra. Bàn thờ ấy lại thuộc về cha ông là Giô-ách. Phá bỏ nó đồng nghĩa với việc chống lại tín ngưỡng của gia đình, đối diện với sự phẫn nộ của cả cộng đồng và có thể phải trả giá bằng chính mạng sống.

Ghê-đê-ôn được kêu gọi giải cứu Y-sơ-ra-ên khỏi quân Ma-đi-an. Nhưng trước khi đối diện với kẻ thù bên ngoài, ông phải phá bỏ thần tượng ngay trong nhà mình. Điều này cho thấy vấn đề sâu xa của Y-sơ-ra-ên không chỉ là sự áp bức của Ma-đi-an, nhưng là tấm lòng đã lìa bỏ Đức Chúa Trời để thờ thần tượng. Vì vậy, sự giải cứu thật không thể chỉ bắt đầu từ chiến trường; nó phải bắt đầu từ bàn thờ. **Muốn được Chúa sử dụng để thay đổi hoàn cảnh, trước hết Ghê-đê-ôn phải để Chúa thay đổi chính gia đình và đời sống mình. Bàn thờ cũ phải bị phá bỏ thì bàn thờ dành cho Đức Giê-hô-va mới có thể được dựng lên.** Đây cũng là nguyên tắc thuộc linh dành cho chúng ta. Chúng ta thường mong Chúa giải quyết những vấn đề bên ngoài: thay đổi hoàn cảnh, thay đổi người khác, mở đường cho công việc hoặc cất khỏi mình những khó khăn. Nhưng đôi khi Chúa lại bắt đầu bằng việc chỉ ra những “bàn thờ Ba-anh” đang tồn tại trong lòng chúng ta. Đó có thể là tiền bạc, địa vị, thành công, sự công nhận của người khác, lòng tự ái hoặc bất cứ điều gì đang chiếm vị trí vốn thuộc về Đức Chúa Trời.

Ghê-đê-ôn làm theo lời Chúa, nhưng ông không thực hiện việc ấy giữa ban ngày. Kinh Thánh cho biết vì sợ gia đình và dân trong thành, ông đã đem theo mười đầy tớ, hành động vào ban đêm. Ghê-đê-ôn vẫn còn sợ. Tuy nhiên, điều đáng chú ý là ông không để nỗi sợ ngăn mình vâng lời. Chúng ta thường nghĩ rằng phải hết sợ mới có thể hành động. Nhưng câu chuyện của Ghê-đê-ôn cho thấy đức tin không phải lúc nào cũng là bước đi mà không hề run sợ. Có khi đức tin chính là vẫn vâng lời dù trong lòng còn sợ hãi. Sự vâng lời của Ghê-đê-ôn chưa hoàn hảo và chưa thật mạnh mẽ, nhưng đó vẫn là một bước tiến quan trọng. Trước đây, ông trốn trong hầm ép rượu để bảo vệ chút lúa mì. Giờ đây, dù vẫn hành động trong bóng tối, ông đã dám đứng về phía Đức Chúa Trời và phá bỏ thần tượng của cả thành. **Chúa không đợi chúng ta trở nên hoàn toàn mạnh mẽ rồi mới sử dụng. Ngài kiên nhẫn dẫn dắt chúng ta từ sự sợ hãi đến đức tin, từ những bước vâng lời nhỏ bé đến những trách nhiệm lớn lao hơn.**

Sáng hôm sau, dân trong thành phát hiện bàn thờ Ba-anh đã bị phá và tượng A-sê-ra đã bị đốn hạ. Sau khi điều tra, họ biết Ghê-đê-ôn là người đã làm việc đó nên kéo đến nhà Giô-ách, đòi xử tử ông. Nhưng Giô-ách bất ngờ đứng ra bảo vệ con mình: “Các ngươi há có ý binh vực Ba-anh sao? ... Nếu hấn là chúa, thì chính hấn hãy tranh luận lấy chớ, bởi vì người ta đã phá dỡ bàn thờ của hấn.” Lời nói ấy phơi bày sự bất lực của thần tượng. Nếu Ba-anh thật sự là thần, ông ta phải có khả năng tự bảo vệ bàn thờ của mình. Một vị thần cần con người bảo vệ thì không thể nào là Đức Chúa Trời chân thật. Từ đó, Ghê-đê-ôn được gọi là **Giê-ru-ba-anh, nghĩa là: “Ba-anh phải tranh luận cùng người”** Những thần tượng trong đời sống chúng ta cũng vậy. Chúng hứa ban cho con người sự an toàn, hạnh phúc và giá trị, nhưng cuối cùng lại không thể cứu giúp ai. Tiền bạc có thể mất đi, địa vị có thể thay đổi, thành công có thể qua nhanh và sự khen

ngợi của người khác cũng không bền lâu. Chỉ Đức Chúa Trời mới xứng đáng để chúng ta hoàn toàn tin cậy và thờ phượng.

Sau đó, quân Ma-đi-an, A-ma-léc và các dân phương Đông tập hợp tại thung lũng Gít-rê-ên. Đây là vùng đất màu mỡ nhưng đã nhiều lần bị quân xâm lược cướp phá. Trước mối đe dọa ấy, Kinh Thánh chép: “Thần của Đức Giê-hô-va cảm hóa Ghê-đê-ôn.” Trong nguyên văn, cách diễn đạt này mang ý nghĩa **Thần của Đức Giê-hô-va mặc lấy Ghê-đê-ôn**. Ghê-đê-ôn giống như một chiếc áo được Đức Thánh Linh mặc lấy và sử dụng để thực hiện công việc của Ngài. Ông thổi kèn tập hợp quân đội. Trước hết, người A-bi-ê-xe thuộc gia tộc ông hưởng ứng, sau đó là người Ma-na-se, A-se, Sa-bu-lôn và Nép-ta-li. Người từng lén lút đập lúa trong hầm ép rượu nay đã đứng lên thổi kèn hiệu triệu dân sự. Sự thay đổi ấy không đến từ năng lực tự nhiên của Ghê-đê-ôn, nhưng từ quyền năng của Thánh Linh Đức Chúa Trời. Tuy nhiên, được Thánh Linh cảm động không có nghĩa là mọi nỗi sợ và nghi ngờ trong Ghê-đê-ôn lập tức biến mất.

Dù đã nhận lời hứa của Chúa, đã phá bỏ bàn thờ Ba-anh, đã được Thánh Linh cảm động và thấy các chi phái đáp lại lời kêu gọi, Ghê-đê-ôn vẫn muốn có thêm sự xác nhận. Ông đặt một bộ lông chiên ngoài sân đập lúa và cầu xin: nếu sáng hôm sau chỉ có lông chiên ướt sương còn đất chung quanh khô ráo, ông sẽ biết Chúa thật sự dùng tay mình để giải cứu Y-sơ-ra-ên. Đức Chúa Trời làm đúng như điều ông cầu xin. Ghê-đê-ôn vắt từ bộ lông chiên ra đầy một bát nước. Nhưng ông vẫn chưa hoàn toàn yên tâm. Ông lại xin Chúa làm điều ngược lại: lông chiên khô còn đất chung quanh ướt sương. Đức Chúa Trời tiếp tục nhậm nài đáp lời. **Câu chuyện này không nhằm dạy chúng ta rằng mỗi khi phân vân đều phải “thử Chúa” hoặc tìm kiếm những dấu hiệu đặc biệt. Ghê-đê-ôn đã có lời phán rõ ràng của Chúa. Việc ông liên tục xin dấu hiệu cho thấy đức tin của ông vẫn còn yếu đuối.** Điểm nổi bật ở đây không phải là phương pháp tìm ý Chúa bằng lông chiên, nhưng là sự nhậm nài và thương xót của Đức Chúa Trời đối với một người đang sợ hãi. Ngài không từ bỏ Ghê-đê-ôn dầu ông chưa có đức tin trọn vẹn. Đây cũng là thực trạng của đời sống chúng ta. Chúng ta có thể đang phục vụ Chúa nhưng vẫn sợ thất bại. Chúng ta có thể vâng lời nhưng trong lòng vẫn tìm kiếm sự công nhận. Chúng ta có thể làm một công việc tốt nhưng động cơ lại pha trộn giữa lòng yêu Chúa và mong muốn chứng minh bản thân. Vì vậy, chúng ta không nên lấy lý do “được Chúa cảm động” để mặc nhiên cho rằng mọi suy nghĩ, cách làm và động cơ của mình đều đúng.

Câu hỏi suy gẫm và áp dụng bài học:

1. Tôi đang thật sự tìm kiếm vinh quang của Chúa hay muốn khẳng định bản thân?
2. Tôi đang tin cậy lời Chúa hay chỉ vâng lời khi nhận được điều bảo đảm mình mong muốn?
3. Có “**bàn thờ**” nào trong lòng tôi cần được phá bỏ trước khi tôi có thể phục vụ Chúa cách ngay thẳng hơn không?

Sự giải cứu không đến bởi Ghê-đê-ôn mạnh mẽ, nhưng bởi Đức Chúa Trời đã mặc lấy và sử dụng ông. Mọi sự vâng lời, phục vụ và kết quả trong đời sống chúng ta cũng phải bắt đầu, tiếp tục và hoàn tất bởi ân điển của Ngài.